

CAPÍTOL 1

Una expedició una mica improvisada

Gairebé no havia aconseguit aclucar els ulls en tota la nit, de tan nerviós com estava. No n'hi havia per a menys! Estava a punt d'embarcar-me en la que seria, sens dubte, l'aventura més gran de tota la meva vida: una expedició al cor de l'Amazones, en companyia del meu amic Bredford Bannings, a la recerca d'un misteriós mineral anomenat aunitina, del qual a penes hi havia unes quantes mostres a tot el món, ara en parador desconegut. Qui, davant de tal perspectiva, seria capaç de dormir tranquil·lament? Per descomptat que jo no.

Veig algunes expressions de sorpresa a les vostres cares. Amazones, Bredford Bannings, aunitina... Suposo que estareu familiaritzats amb tot això, oi? Sí? No? Ui, que poc convençuts que us veig... Us proposaré una cosa; faré un ràpid resum de les nostres aventures fins a aquest moment, per si hi ha algú que està una mica perdut. D'acord? Doncs som-hi.

Em dic Oz. Això ja ho sabíeu, no? Tampoc? Ui, en aquest cas, em temo que aquest resum serà una mica més llarg del que em pensava. Des de fa molt poc

temps sóc company d'en Bredford Bannings, el «solucionador de problemes» més gran del món, i narrador oficial de les seves aventures. Dic «el més gran», encara que potser seria més adequat dir «l'únic», perquè no conec gaire gent que faci la feina del meu amic Bredford. Quan algú té un problema que no és capaç de resoldre, visita en Bredford, l'hi explica i, en poc de temps, en Bredford troba la solució. Tant li fa el tipus de problema que sigui, ell sempre acaba per resoldre'l.

A part d'això, en Bredford és alt, prim, de brillants cabells negres que li dibuixen al front una franja que li cau sobre els ulls. Ambdós vivim a Pescolàndia, una illa tan petita i tan apartada de terra ferma que mai no surt en els mapes, on el cel és d'un color blau profund i el mar joguineja dia i nit amb la sorra de la platja, i treballem a la Universitat de Tapioca, on tenim un petit despatx just al costat de l'oficina del rector, el senyor Rigot.

Precisament cap allà em dirigia ahir mateix, disposat que em possessin al corrent de les obligacions del meu nou lloc de treball, quan em vaig trobar tota la Universitat sumida en un estat d'autèntica agitació. Tothom estava nerviós i alterat, especialment el rector. A què es devia tot aquell enrenou? Doncs era la setmana de clausura de la Universitat, durant la qual se suspenen les classes i se substitueixen per actes

culturals, activitats festives, concursos, competicions esportives i tota una infinitat d'esdeveniments. Enguany, per exemple, la professora Picena havia organitzat una monumental exposició sobre la misteriosa tribu amazònica dels aunuris. I encara més, aquella mateixa nit a Pescolàndia es faria l'estrena mundial d'*En Milo Duemila i la bagatel·la de cristall*, l'última pel·lícula del mundialment famós Milo Duemila. Que, dit sigui de passada, ha estat el meu actor favorit des que tinc ús de raó.

Així doncs, ens vam dirigir a Vilapesqui, la capital de Pescolàndia, decidits a participar en tot aquell fabulós desplegament d'esdeveniments. En Bredford, jo... i el nostre nou amic, en Rumbert Rumfeld, a qui tots coneixen amb el malnom de Rumrum.

En Rumrum és una de les persones més sorprenents que he conegut en tota la meva vida. També treballa a la Universitat de Tapioca, com a responsable informàtic. Hi ha poques persones que sàpiguen tant d'ordinadors i de programes com ell. No obstant això, el més sorprenent respecte a en Rumrum no és la seva missió o els seus coneixements, sinó una altra cosa. En Rumrum pateix una discapacitat motriu; no pot caminar. Però no us penseu que això fa que estigui deprimat o que se senti limitat. Ni de bon tros! En

Rumrum supleix les seves limitacions físiques amb un entusiasme inesgotable i un enginy molt per damunt de la mitjana. Com ell sol dir, encara que les seves cames no funcionen, el seu cap funciona molt bé! Va d'un costat a l'altre a tota velocitat muntat en la *Rumrumeta*, una cadira de rodes motoritzada i informatitzada que ell mateix ha inventat.

Una vegada a Vilapesqui, i després de visitar la nostra amiga, la professora Picena, que estava ultimant els detalls de la seva fabulosa exposició, vam anar al Gran Teatre Catipol, on tindria lloc la projecció de la gran superproducció. Allà ens vam trobar amb el mateix Milo Duemila, que havia viatjat a Vilapesqui expressament per assistir a tan assenyalada estrena, i amb la Rita Rigot, la filla del rector de la Universitat de Tapioca. La Rita és un autèntic huracà, sempre ficada en empreses boges per millorar el món, fins i tot quan poden suposar un perill per a ella o per als que té al voltant. En Bredford diu que és una «generadora de problemes»! Ja us podeu imaginar que la relació d'en Bredford amb la Rita és de tot, menys tranquil·la.

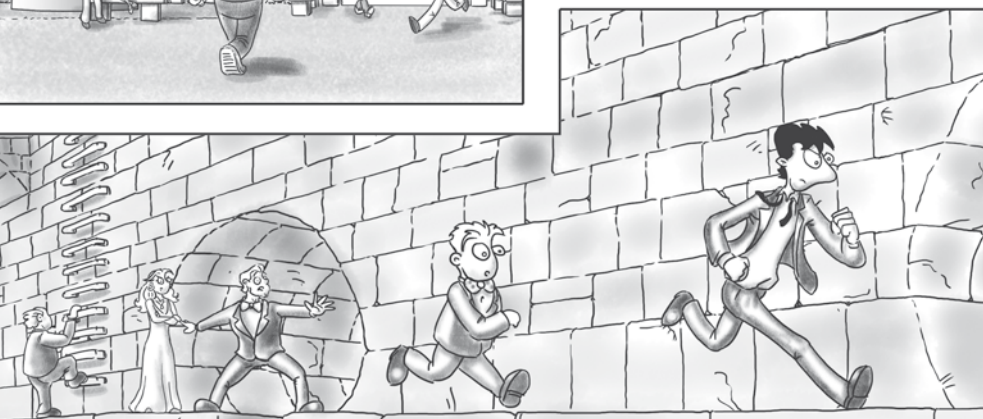
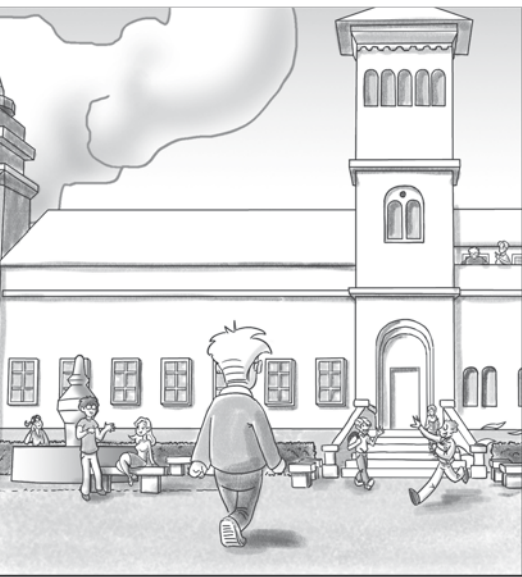
Com tampoc no va ser tranquil·la la projecció d'*En Milo Duemila i la bagatel·la de cristall*. Just a la meitat de la pel·lícula, la professora Picena va irrompre a la sala cridant que algú havia robat l'aunitina, un rar

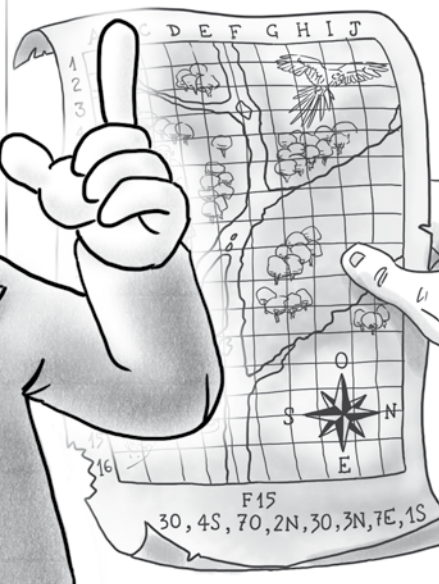
material de fantàstiques propietats que els aunuris utilitzaven per animar els seus ginys i del qual a penes quedaven unes quantes mostres a tot el món. En Bredford, en Milo, la Rita i jo ens vam unir al sergent Bompí, el cap de la policia de Vilapesqui, en una boja persecució del lladre a través del sinistre clavegueram de la ciutat. I encara que vam estar a punt d'atrapar-lo, el lladre va aconseguir esquivar-nos en l'últim moment. O potser hauria de dir millor «la lladre», perquè en la carta de comiat que ens va fer arribar vam descobrir que qui tan astutament havia aconseguit desfer-se de nosaltres era, en realitat, una dona que firmava amb el nom de «la Princesa dels Lladres».

Tot semblava perdut, però, per una afortunada casualitat (i per la cada vegada més evident malaptesa d'en Milo Duemila), va caure a les nostres mans un mapa que assenyalava el possible emplaçament del poblament aunuri, a la vora de l'Amazones. Vam pensar que, si érem capaços d'arribar a aquell lloc, potser fóra possible trobar més mostres d'aquell meravellós material, així que aviat ens vam veure embolicats en la precipitada organització d'una expedició a la selva amazònica. Els components d'aquesta expedició seríem en Bredford, en Milo, la Rita, jo... i l'incombustible Rumrum, que posaria a la nostra disposició el seu *Rumrumòbil*, un

altre fantàstic vehicle fruit de l'esmolat enginy del jove, meitat cotxe, meitat furgoneta, i al qual en Rumrum havia aconseguit afegir un parell de motors de reacció que havia comprat per Internet.

I, bé..., suposo que això és tot el que us fa falta saber sobre les nostres aventures fins al moment. Els que hagin quedat amb ganes de conèixer més

detalls hauran de llegir *El secret dels aunuris*. Els que ja ho hagin fet, o simplement estiguin impacients per conèixer com continua la història, seguiu llegint. Prometo no defraudar-vos. El que ve a continuació és encara més emocionant.

Després de tanta agitació com havíem viscut, vam decidir anar-nos-en a casa i trobar-nos l'endemà al pati de la Universitat, des d'on sortiria la nostra increïble expedició. Però, és clar, amb tantes emocions..., aquella nit, abans de partir, em vaig limitar a jeure sobre el llit, intentant calmar el meu nerviosisme, esperant que passessin les hores i sonés el despertador. Faltaven pocs minuts per a això quan vaig sentir un fort estrèpit a l'exterior: un so semblant al clàxon d'un cotxe, però que seguia una melodia que sonava així com «ti-tirorí, ti-tirorà, ti-tirori-to-ti, to, ta!». I sonava ben fort, com per despertar tot el veïnat! Afortunadament, la meua casa és als afores i no tinc gaires edificis al voltant perquè, si fos així, segurament el carrer s'hauria omplert de veïns protestant per l'estrèpit regnant.

Vaig guaitar per la finestra per veure d'on provenia tot aquell escàndol i llavors ho vaig entendre tot: allà, a la porta de casa, hi havia el *Rumrumòbil*. I en Rumrum al volant!

—Bon dia, mandrós! —va exclamar en Rumrum en veure'm.

I, per subratllar el seu entusiasme, va tornar a tocar el clàxon, que va sonar novament: «ti-tirorí, ti-tirorà, ti-tirori-to-ti, to, ta!»

—Em deixaràs sord! —vaig protestar, posant-me les mans a les orelles.

—He pensat que et vindria bé que passés a recollir-te! Al cap i a la fi, ni tens cotxe ni edat per conduir. Però jo sí! I què fas encara en pijama? Vinga, afanya't i arregla't! O, en cas contrari, arribarem tard!

—Tard? Però si no hem quedat fins d'aquí a més d'una hora!

—I et sembla poc? En vols internacionals cal presentar-se almenys dues hores abans!

—Això és quan has d'anar a l'aeroport! Però nosaltres no hem d'anar a cap aeroport!

—Bah! Detalls sense importància!

I va tornar a tocar el clàxon, que va entonar novament el seu romanç:

**«ti-tirorí,
ti-tirorà,
ti-tirori-to-ti,
to, ta!»**

Em vaig adonar que discutir amb en Rumrum era del tot inútil, així que em vaig afanyar a arreglar-me.

Minuts després, tancava la porta de casa, carregant a l'esquena una motxilla amb les coses que pensava que necessitaria en aquella arriscada expedició. Vaig deixar la motxilla a la part de darrere del *Rumrumòbil* i em vaig asseure al seient de davant, al costat del conductor.

—Quina il·lusió que em fa! —va dir en Rumrum mentre jo em posava el cinturó de seguretat—. Ja tenia ganes de conèixer de primera mà què és el que passa en les famoses aventures d'en Bredford Bannings. Tu no estàs emocionat?

—I tant! —vaig respondre. I no mentia, encara que, francament, semblava evident que l'emoció d'en Rumrum superava amb escreix la que jo sentia en aquell moment.

El *Rumrumòbil* va arrancar a tota velocitat, tal com a en Rumrum li agrada conduir. En pocs minuts havíem arribat al campus de la Universitat de Tapioca, on havíem acordat trobar-nos amb els nostres companys de gesta. I a pesar que anàvem amb tanta antelació, aviat vam descobrir que no havíem arribat els primers. Ni de bon tros!

El pati de la Universitat era ple de gent. Una incomputable multitud s'havia donat cita allà per acomiadar-nos i no perdre's ni un detall de les nostres aventures: periodistes, fotògrafs, presentadors de televisió, però també

curiosos, estudiants, famílies amb nens i persones de qualsevol tipus. En el moment que el *Rumrumòbil* es va aproximar, ens vam veure sepultats per una marea humana disposada a mostrar-nos el seu suport de cara a l'arriscada aventura que estàvem a punt d'emprendre.

—És en Rumrum! —exclamaven alguns.

—I l'Oz! —deien uns altres.

Bastant aclaparat per rebre tota aquella atenció, a la qual no estava en absolut acostumat, vaig buscar amb la mirada el meu company per trobar una mica de suport. Però en Rumrum ja no era allà. Sense adonar-me'n, en Rumrum havia baixat del *Rumrumòbil* i ara, assegut a la seva *Rumrumeta*, s'havia submergit de cap en aquell mar de gent i s'havia convertit en el centre de totes aquelles mirades, flaixos de càmeres fotogràfiques i gravadores. Curiosament, en Rumrum semblava trobar-se enmig d'aquella gentada com el peix a l'aigua. El vaig veure contestar amablement les preguntes de la premsa... i fins i tot firmar algun autògraf!

Com que era clar que jo gaudia molt menys de tota aquella atenció pública que el meu amic, vaig tractar de baixar del *Rumrumòbil* sense fer gaire soroll i escapolir-me per un extrem per passar una mica més desapercebut.

Quan els meus peus van tocar el terra, vaig donar una ullada al voltant per veure si identificava algú conegut entre tota aquella multitud.

Va ser llavors que vaig veure en Bredford Bannings.

Era a les escales de l'edifici del rectorat, conversant amb el rector Rigot, i cap allà em vaig dirigir. Per si no ho sabeu, el rector Rigot és un home molt alt, que

sempre vesteix amb toga i birret. Aquell matí, la seva cara reflectia una certa inquietud. Vaig suposar que es devia a la preocupació pel que li podia passar a la seva filla a l'Amazones, però la mirada d'en Bredford tractava de ser tranquil·litzadora.

—No es preocupi, senyor; m'encarregaré que no li passi res de dolent —deia en Bredford. Llavors va adonar-se de la meva presència i al seu rostre es va dibuixar un sincer somriure—. Miri qui tenim aquí! Bon dia, Oz. Has descansat bé aquesta nit?

—Per ser del tot sincer, no gaire —vaig respondre—. Bon dia, senyor Rigot.

—Bon dia, simpàtic amic.

—Oz! —vaig sentir que algú cridava des de l'interior de l'edifici.

Em vaig girar i vaig descobrir que qui cridava la meva atenció era la professora Picena, que s'acostava a mi carregada amb dos voluminosos llibres de tapes dures.

—Professora Picena! —vaig saludar—. On va tan carregada?

—Són per a vosaltres, el meu dolç Oz —va respondre—. He passat la nit en blanc, donant voltes al cap, pensant com us podria ajudar en la vostra empresa. Al cap i a la fi, us hi embarqueu per mi. I vaig recordar que tenia aquests llibres. Són els que he utilitzat com

a referència per muntar la meva exposició. Expliquen un munt d'aspectes sobre la cultura aunúria: la seva llengua, els seus costums, els seus hàbits, les seves creences... Quasi totes aquestes coses estan basades en el testimoni directe de Rodrigo Núñez de Aranda i López de Balboa, el conquistador espanyol que va descobrir els aunuris i va conviure amb ells durant un temps, però també hi ha aportacions i hipòtesis posteriors de cèlebres arqueòlegs. Emporta-te'ls!

—Però, professora..., anem d'expedició! No crec que tinguem temps per llegir. I vostè, segurament, els necessitarà aquí. A més..., aquests llibres deuen valer una fortuna.

—Tu emporta-te'ls —va insistir ella—. O molt m'equivoco, o necessitareu tota la documentació que us sigui possible aconseguir. Segurament serà un viatge llarg. Dóna'ls una ullada mentrestant i fes-los servir quan sigui necessari.

—Ho faré, no en tingui cap dubte.

Em vaig adonar llavors que en Bredford mirava el seu rellotge amb la impaciència impresa al rostre.

—On es deuen haver ficat aquests dos? —va murmurar, quasi per a ell.

Com responent a les paraules d'en Bredford, vam sentir un so creixent. A la línia de l'horitzó va aparèixer la silueta d'un taxi que s'aproximava cap on nosal-

tres érem. El vehicle va parar just al costat de les escales i en va baixar la Rita Rigot. La nit anterior, en l'estrena de la pel·lícula, portava un elegant vestit de nit de color verd que havia estat l'admiració dels periodistes i el públic en general. Avui, per contra, havia canviat el seu vestit per roba molt més adient al tipus d'aventures que ens esperaven a l'Amazones: pantalons curts, camisa lligada a la cintura i botes de muntanya. També portava penjada de l'espatlla una voluminosa bossa d'explorador.

—És la Rita! —va exclamar la multitud en veure-la arribar—. Ja és aquí!

L'atenció va passar d'en Rumrum a la nouvinguda, que, encara que va ser correcta i amable, es va prodigar molt menys que l'imparable informàtic.

—Ja era hora —va dir en Bredford, assenyalant el rellotge—. Es pot saber on us havíeu ficat?

—He estat ajudant en Milo amb el seu equipatge. Però com que he vist que se'ns feia tard, he decidit avançar-me.

—Avançar-te? Vols dir que en Milo no ve amb tu en el taxi?

La Rita va negar amb el cap.

—I on és ara aquest... —i em vaig adonar que en Bredford estava a punt de dir alguna cosa de la qual des-

prés es penediria, així que el vaig mirar fixament, i el meu amic va entendre de seguida les meves intencions, perquè es va afanyar a rectificar— aquest actor? On és?

—Crec que ve per aquí —va dir el rector Rigot, assenyalant en la direcció en què havia aparegut el taxi de la Rita.

I llavors en Bredford no va poder més que posar-se les mans al cap.